

1 לא תעשק שכיר עני ואביון מאחריך או מגורך אשר בארצך בשעריך: דברים פד יד
 2 ביזמו תתן שכרו ולא תבוא עיניו השמש כי עני הוא ואילו הוא נשא את נפשו ולא יקרא עריך אל יי ויהיה בר חטא: דברים כד טו
 3 ולא תגול לא תלין פועלת שכיר אתך עד בקר: ויקרא יט ג

מאחריך פרט לאחרים. תימה אמאי אינטריך מאחריך למעוטי עכו"ם מגר מושב נפקא דקוקא גר מושב ולא עכו"ם ועוד תימה אמאי אינטריך למיכתב גר דזק מגר מושב נפקא דכ"ש גר דזק וליכא למימר דלא לאו דכתיב גר דזק הוה מוקמינן בשעריך

מאחריך. לא תעשק שכיר עני ואביון מאחריך: **פרט לאחרים.** עובד כוכבים: **זה גר אוכל נבילות.** דכתיב ציה שעריך (דברים יד) לגר אשר בשעריך תמננה ואלכלה: **ויוגן.** על שכן ישראל ועל שכן צהמה וכלים וגר וגר מושב: **עובר כלל השמות הללו.** צין הכתובים

16 בדפיר'ורדש'הגוסא. זה גר אוכל, ט' ומנינה יד: א' ס'ל'ת'ק'דמאחריך ור'י צ'י הא' רעך מא' ענדי טו' ועין רש"ט, ט' בס"א: נכרי נכרי, ג' בס"א סוף: וקסבר גול ג' ג' מותר, ו' (לעיל כג.), ו' (דברים כד, ט) (שם), ט' (נ'ל'ת'ק'ק), ו' לפניו שם ליתא לענין ריבית אמנם כן הוא בספרא בהר עה. ועי' רש"י, ט' (ועי' מוס' לעיל סא. ד"ה לעגור,

מוסף תוספות

א. מדאינטריך למכתב גר תושב. מוס' הלא"ש. ב. דלא מיבעיט מאחריך אלא מי שאינו אחריך במצות או מי שאין לו אלוה. מוס' הלא"ש. ג. משום דהוה סיד. מוס' הלא"ש. ד. יכול אפילו תבעו ת"ל אתך, יכול אפי' אין לו ת"ל אתך אתך בזמן שאתך, יכול אפי' החתחו ת"ל אתך. ר"פ. ה. וא"ת אמאי צריך קרא דהיינו שכיר שעות ומה לי שכיר שעות מה לי שכיר שעות מוס' הלא"ש. ו. כדאיתא בסוף הפועלים (לעיל צב.). מוס' הלא"ש. ז. כי תמא הוא אפילו מה שיש לו שכו. מוס' הלא"ש.

ג' דלגך גזירה שזה לאיתויניהו הכא דלקמן: **ויש צהם משום כל סלין.** האמור דמורת כהנים והוא הדין ללל תעשוק ולא תגזול דכתיב גזיה. ומיהו של שכיר יוס' ליתיה בשכיר לילה: **ר' יוסי בר' יהודה וכו'.** לקמן מפרש לה: **אין צהם אלא משום לא תעשק שכיר וגו'.** דכתיב ציה צאלך' דמרזי צהמה וכלים אכל ציומו תתן שכרו אע"ג דסמך ליה לא ולקמן מפרש טעמא: **קשיא** גר מושב. דמתניתין תנן אין צו משום כל תלין האמור דמורת כהנים וצבירתא קמני כולן עובריס בכל השמות הללו: **קשיא צהמה וכלים.** דקמני מתני' יש צהם משום ציומו תתן שכרו ומשום לא תלין ור' יוסי בר' יהודה סבר אין צהן אלא משום לא תעשוק דמשנה תורה ואפילו משום ציומו וגו' דסמך ליה לא: **גרי מושב יש צהם ציומו סכרו.** וכל משום לא תעשוק שכיר דכתיב כתיב בשעריך: **אין צו משום לא סלין.** דמורת כהנים וכן משום לא תעשוק ולא תגזול דת"כ. והאי נקטת הני משום דמפרשי צהו שכיר יוס' ושכיר לילה וה"ק יש צו משום ציומו תתן שכרו דמשמע גבי שכיר לילה ואין צו משום שכיר יוס': **גמר שכיר שפיר.** כתיב הכא לא תעשוק שכיר וכתיב בשכיר יוס' לא תלין פעולת שכיר מה כחן גר מושב צהמה וכלים איתרצחי אף צת"כ נמי גר מושב צהמה וכלים: **לא גמר.** הלכך דמורת כהנים ליתניהו לא צהמה וכלים ולא צגר מושב: **דקמני דקמני ליה דבקר'א לעיל** כתיב מאלך'ך: **להקדים עני לעשיר.** נשכרו שני פועלין אחד עני ואחד עשיר ואין צדו ליתן אלא לאחד מהן העני קודם: **אציון.** מעונה מעני ולשון אציון האוצה ואינו משיג מה שפשו מתאוה לכל טוב. ואשמעיה קרא דעני קודם לאציון משום דעני כסיף למיתצעהי אף על גב דלריך: **אכל אציון.** הורגל בצושמ ולא כסיף למיתצעהי: **ואי אשמועינן עשיר.** דלקדמיה עני משום דלא כריך ליה העשיר לשכר כמו העני: **אכל אציון דלריך ליה.** טפי מעני אימא דליקדמיה לעני קמ"ל דעני קודם דלריך ליה וכסיף למיתצעהי: **וסגא דידן.** וכן דבי רבי ישמעאל דאמרו תרוייהו צהמה וכלים אכולהו וגר מושב גר להו דת"כ אי גמיר ג"ש אפילו גר מושב נמי ליחייציה משום שכיר יוס': **אסך.** קרא ימירא הוא: **שפעולטו אסך.** ואפילו צהמה וכלים: **רעך.** בהנך דמורת כהנים כתיב לא תעשק את רעך: **עשוק.** שכר שכיר: **גולו.** גזילה ממש: **ור' יוסי האי אסך מאי עביד ליה.** דמרזי מיניה תנא דלין צהמה וכלים אף על גב דגזרה נפשו. כל ששיעזב עלמו עליו: **ואיך**

מאחריך פרט לאחרים גרך זה גר צדק בשעריך זה אוכל נבילות אין לי אלא שכר אדם מנין לרבות בהמה וכלים ת"ל בארצך כל שבארצך וכולן עוברים בכל השמות הללו מכאן אמרו ואחד שכר אדם ואחד שכר בהמה ואחד שכר כלים יש בו משום צהמה וכלים ויש בהן משום שפיר ויש בהן משום תלין פועלת שכיר רבי יוסי ברבי יהודה אומר גר תושב יש בו משום ביזמו תתן שכרו ואין בו משום לא תלין בהמה וכלים אין בהן אלא משום יבל תעשק בלבד מני אי תנא קמא דמאחריך קשיא גר תושב אי רבי יוסי קשיא בהמה וכלים אמר רבא האי תנא תנא דבי ר' ישמעאל הוא דתנא דבי ר' ישמעאל אחד שכר אדם ואחד שכר בהמה ואחד שכר כלים יש בו משום ביזמו תתן שכרו ומשום לא תלין גר תושב יש בו משום ביזמו תתן שכרו ואין בו משום כל תלין מ"ט דת"ק דמאחריך גמר שכיר שכיר ורבי יוסי ברבי יהודה לא גמר שכיר שכיר נהי דלא גמר שכיר שכיר בהמה וכלים חנניא אמר קרא ולא תבא עליו השמש כי עני הוא מי שהן באין לידי עניות ועשירות יצאו בהמה וכלים שאינן באין לידי עניות ועשירות ותי"ק האי כי עני הוא מאי עביד ליה ההוא מיבעי להקדים עני לעשיר ורבי יוסי ברבי יהודה ההוא ימלא תעשק שכיר עני ואביון נפקא ות"ק חד להקדים עני לעשיר וחד להקדים עני לאביון וצריכא דאי אשמועינן אביון משום דלא כסיף למתבעיה אבל עשיר דכסיף למתבעיה אימא לא ואי אשמועינן עשיר משום דלא צריך ליה אבל אביון צריך ליה אימא לא צריכא ותנא דידן מה נפשך אי יליף שכיר שכיר אפילו גר תושב נמי אי לא יליף שכיר שכיר בהמה וכלים מנא ליה לעולם לא יליף שכיר שכיר ושאיני התם דאמר קרא ולא תלין פעולת שכיר אתך עד בקר כל שפעולתו אתך אי הכי אפילו גר תושב נמי אמר קרא רעך רעך ולא גר תושב אי הכי אפילו בהמה וכלים נמי הא כתיב אתך מה ראית לרבות בהמה וכלים הוה ליה תושב מסתברא בהמה וכלים הוה ליה לרבות שכן ישנן בכלל ממון רעך גר תושב אינו בכלל ממון רעך ות"ק דמאחריך האי רעך מאי עבדי ליה ההוא מיבעי ליה לברתניא רעך ולא עמלקי עמלקי מאחריך נפקא חד למשרא עושקו וחד למשרא גולו וצריכי דאי אשמועינן גולו משום דלא מרע ביה אבל עושקו דמרה גביה אימא לא ואי אשמועינן עושקו משום דלא אתא לידיה אימא לא צריכא ורבי יוסי ברבי יהודה האי לא תלין פעולת שכיר אתך עד בקר מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדרב אסי דאמר רב אסי אפילו לא שכרו אלא לבצור לו אשכול אחד של ענבים עובר משום כל תלין ואיך מואליו הוא נושא את נפשו נפקא דבר המוסר נפשו עליו

ואיך שיה לא גמיר: אלא לבצור אשכול אחד. כלומר שכיר שעות: מואליו הוא נושא אס

ואיך שיה לא גמיר: אלא לבצור אשכול אחד. כלומר שכיר שעות: מואליו הוא נושא אס

חחר

אשמועינן עושקו משום דלא אתא לידיה אימא לא צריכא ורבי יוסי ברבי יהודה האי לא תלין פעולת שכיר אתך עד בקר מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדרב אסי דאמר רב אסי אפילו לא שכרו אלא לבצור לו אשכול אחד של ענבים עובר משום כל תלין ואיך מואליו הוא נושא את נפשו נפקא דבר המוסר נפשו עליו

המקבל שדה מחבירו

פרק תשיעי בבא מציעא ק"ג.

גבי בעל הבית. כלומר בזכותא דבעל הבית איכא תרי חזקי לזכותו: **והא סבע ליה קמן.** ומה עדים שחבצו אותו ומכריזין: **ולמא לנאר.** זמני לראוי עדים מהתם פריעה זו ביום דלא עבר צבל תלין: **כל ופלו.** עד שעבר עליו: **ולעולם.** בפתמיה. ובשציל שחבצו כל היום ולאו נתן יחא שכיר זה נאמן לעולם לומר לא התקבלתי ואם רואה צעה"צ ליצבע לא נאמנין וכי כל כך השקה שכיר שכרו: **א"ר חמא בר עוקבא נגד כל היום של פציעה.** יוס אחד לאתר מחזור את הרב חכמים שצבע ויטול: **במתני' המלוה אם חבירו.** והגיע זמן ולא פרע לו: **לא ימשכנו.** אפי' בשוק אלף צב"ד: **ולא יכנס לפסו.** בגמ' מפרש במאן קאי: **היו ומשכנו בשניהם: וזונו כנגד שניהם** ומשכנו בשניהם: **וטול אגר ומחזירי אחד.** צעה שהוא זריך לזה יחזירונו לו משום החומת העצוב ועבד את השני וכשימכור זה לשני יטול זה את הראשון יחזיר את השני כדמפרש ואילן מחזור את הכר בלינה ואת המחרישה ביום: **מס. הלוח אין משיב העצוב ליורשין שאין כאן מלות העצוב אלף ימכרנו ויגבה חובו דהשצ תשיב לו כתיב(י) ולא ליורשין: צלשי' יוס. וזמן צ"ד: **גב' ושלח ושלח' ד' דמחא נמוח.** א"ר הוא אינו ראשי לייכנס לציטו ולמשכנו אלף רואהו בשוק ומנתק דבר שאוחז בידו ממנו: **ממשכנין.** משמע בתוך הבית: **חבילה מתוך הבית משמע דהא ריחיים ורכב צנו ביתא שכימי: לעולם צבעל חוב.** קאמר ולא מידוק מינה הא כלים אחרים חבול דכלים אחרים עובר משום לא תבא אל ביתו ולהכי איצטריך להסיף לאו אינו אלף ש"ד כמו בלוחיה כו"ז: **א"ר. והמכיר** והשכיח י"ג שבעת מלאכה דלף לנתחלה מותר למשכן שלא בשעת מלאכה כל' א"ר וכהי' בירושלמי אלף דעת הרבנ"ם הוה בעית מוס' דכל' אולכ נפש סבור לעולם למשכן ואם משכנו חייב להחזיר מיד והר"ם תיך דמנתי מיידי בנתי ממנו ואפי"ה חייב להחזיר וכי הרבנ"ם אחד כו' ואחד שמנו לו מדעתו ומנ"ש בש"ע שס (בתי"מ ס"ה י"ז) סעי' זג וע"ש בפי"ט כי עשה נדן ופסק דלוי' מיתר מיד וע"ש בזה א"ל כסף פ"ג ו' כתב ומחזיר אוחס בשעת מלאכה והעיקר דעת הרבנ"ם דמחזיר מיד:**

הנהרות הב"ח

(א) גמ' והא קתבב ליה קמן: (ב) שם משום הא לא תר"ח (הכי קאמר): מא"מ וי"ב ס"א הסודי מיהסרה והכי קתבי: (ג) שם נמוח נמי לא בירידה שמא יכנס לביטו: (ד) תר"ח קללה וכו' אם ידעין שכריו דפרשיית וכן משמע בפ"ג: (ה) ד"ה השתה שהרי לא השדה אחרו אלף: (ו) ד"ה וכו' שכיר וכו' לנדי בני לא טעיה:

הנהרות הגר"א

[א] תוס' ד"ה וזמני' לך מפרש"י כי ובעד הדין לית כו'. י"ב וכן פי' הר"ש טעם וכו' אלף הרבנ"ם ורמב"ם ורש"י ורש"י פירש"י תורשות וכן מפרש"י דמנתי מיידי ממשע משע וקושיא מוס' מתיך בסי' דמנתי מיידי צנו ומשני וכו' מחזור קושיא מוס' ד"ה מחזיר כו' ומנ"ש ויל אשתיה ר"ל בשעת מלאכה דלף להחזיר ללו' אולכ נפש אלף בשעת מלאכה ודוקא תיך ולהכי איצטריך להסיף לאו אינו אלף ש"ד כמו בלוחיה כו"ז: **א"ר. והמכיר** והשכיח י"ג שבעת מלאכה דלף לנתחלה מותר למשכן שלא בשעת מלאכה כל' א"ר וכהי' בירושלמי אלף דעת הרבנ"ם הוה בעית מוס' דכל' אולכ נפש סבור לעולם למשכן ואם משכנו חייב להחזיר מיד והר"ם תיך דמנתי מיידי בנתי ממנו ואפי"ה חייב להחזיר וכי הרבנ"ם אחד כו' ואחד שמנו לו מדעתו ומנ"ש בש"ע שס (בתי"מ ס"ה י"ז) סעי' זג וע"ש בפי"ט כי עשה נדן ופסק דלוי' מיתר מיד וע"ש בזה א"ל כסף פ"ג ו' כתב ומחזיר אוחס בשעת מלאכה והעיקר דעת הרבנ"ם דמחזיר מיד:

רבינו הגמאל

עבר ושני אינו נשבע ונטול, ואם יש עדים שחבצו נשבע ונטול. אוקימנא את ש"ע שחבצו דמינו, פירי שכיר יום כל הילכה ושכיר לילה כל היום, נשבע ונטול. ומקשינן, ולעולם נשבע ונטול, א"ר בר אבא בר עוקבא כנגד אותו היום של בעיה, כלומר למחר כל היום נשבע ונטול, כגון שמתרח יום נגד יום, כך בכאן, יש לו עדים עשהו לו פעולה ביום ראשון ותבעו לילי שני כולו, כגון נתן לו, למחר כל היום השני נשבע ונטול, אבל מוס' ולישי ואלך נשבע בעל הבית, המלוה את חבירו לא ימשכנו אלא בבית דין, לא יכנס בביתו ליטול משכנו. אמ' שמואל ושלוח בית דין מנתחלו נתיח, כלומר שליח בית דין שוטט ונטול מידו של לוח בתורת עבט, כלים וכיוצא בהן, אבל ליכנס לביתו ולמשכנו אינו רשאי. איני והתני לא ימשכנו אלא בבית דין, הנה שמוע מממשע שנוא' לא תבוא אל ביתו לטעום עבטו, איני יודע שחיישי בחזק עונד, מה תלמוד לומר בחזק תעמד והוא אשר אהר נושה בו, לרבות שלוח בית דין כלוה, וכך פירוש המקרא בחזק תעמד הויה למלוה שלא יכנס, אלא האיש שהוא שלוח בית דין עם האיש אשר אהר נושה בו והוא הלוה, ויציא אליו את העבט החוצה, הנה שלוח בית דין ותלה נכסין ומוציאין המשכונן ללמוה.

וטול הכי פירושו יצא ראייה שכרו ואז יהיה נשבע ונטול (1) והיכא דקתני המע"ה היינו יצא עדים שקלן לו שמים שהעדים יודעים הקליפה אם יודעין ששכרו (2) דכפרין וכן משמע בפרק כל הנשבעין דקאמר עלה ראייה דלשלא דנשבע והיה דלשבע לא קתני משמע דנשבע ונטול ששכרו שצ"א ראייה ששכרו ויהיה נשבע ונטול:

השתא דמטא זמן חיוביה רמי אנפשיה ומדבר.

א"כ צומנו אמאי נשבע שכיר ונטול לימא צעה"צ איני וזכר עמה אלף הניחו לי עד שיעלה עמוד השחר שאזכור אם נתמי אם לאו כיון שאחר זמנו אנו פוטרים אותו מטעם זה ועוד קשה צמודה צמקא אמאי אין צעל הבית נשבע דרמי אנפשיה ומדבר שלא נשבע לשקר וי"ל דחוקה שאין צעה"צ עובר צבל תלין¹ לא מהני אלף היכא דאיכא חוקה דלין שכיר משהה שכרו צהדיה כמו שאפרש בסמוך ואם היה יכול צעה"צ לטעון הניחו לי עד שיעלה עמוד השחר לא היה חוקה דלין שכיר משהה שכרו ה"ה (2) אמו אלף תצטע ממנו צב"ד ולא ראו ליתן לו ושהו אותו לעמוד השחר: **ויב' שכיר עובר בב"ד תגזול.** וא"ת צעל הבית נמי איש ליה סך חוקה שצ"ע עובר צבל תגזול וי"ל דחמיר ליה לאו אחד כמו שנים א"כ צללו הכי משני ליה שפיר וא"ת (3) ומ"מ איכא חוקה דלין צעה"צ עובר צבל תלין נגדו והוה צב' זכרי והמע"ה וי"ל דחוקה שאל צעל הבית אינה חוקה טובה כשל שכיר דזימנין לא רמי אנפשיה למידבר והוה לן למימר דנשבע ונטול וחוקה דלין שכיר משהה שכרו לצדו (4) לא חשיבא כחוקת שכיר אלף צעה"צ יחד הוה כנגד חוקת שכיר² והוה צב' זכרי והמע"ה:

תורה אור השלם

- 1 לא תעשק את רעך ולא תגזול לא תלין פעלת שכיר אתך עד וקרא י"ט א' בחזק העמד וקראש אשר אהר נושה בו יציא אליו את העבט החוצה: דברים כ"א א' לא תחבל רוחם ורוב כי נפש הוא חבל: דברים כ"ד א' לא תשק משפט גר ותרם ולא תחבל בג"ד אלקנה: דברים כ"ז א' כי תשק ברעך משאת מאוקה לא תבא אל ביתו לטעום עבט: דברים כ"ד י'

מוסף רש"י

וכי שכיר עובר על בל תגזול, לקבל שכרו צ' פעמים (שבבות חת):

מוסף תוספות

א. משום דרמי אנפשיה ומיכרי. מוס' ה"ל"ט. ע"ב. דמה בכך דאין שכיר צריכין לעדים אלף מוצעו ואלף פניינו ולמאי דס"ד הוה מנ"י למיפרך אמאי נשבע ונטול אלף פריך שפיר: **ולע"ל.** פי' בן גונורס וכו' שכיר מושב דלין צוה ראייה שפרע דחוקה דלין שכיר משהה שכרו אינה מועלת אלף היכא דאיכא חוקה דלין צעה"צ עובר צבל תלין צהדיה וזל תלין לעולם לומר לא פרע לי: **בבב"ד את הבר בר"ה.** צ"ע שני עבד אי צעיד לא מהני והרי השבת העצוב לחמר רחמנה לא מעבדו עבדו וכן מחזיר את הכר בלינה אלמא דמהני¹ וקשה דמנליה דמתני' איירי במשכנו צאיקור¹ וא"ל דסמין אצרייתתם דלאו מנליה (לעיל דף ל"ג): דקתני משכנו שלא צרשות מנין כו' דא"כ מאי קשה לן דהא צצרייתת גופה יליך מהשצ תשיב דרמשייתתם וזי ארשמואל סמין א"כ מה זריך לתרך מהשצ צאיסור דאם חצל וגוי' משמע דמשכנו צביתו וי"ל דסמין ארמשים בכל יום דמחזיר אפי' משכנו שלא צרשות גריס ר"מ נמו וי"ל דקאמר אין לי אלף צמסכנו צרשות אין זריך לומר דשמואל יספון וישנה אין לי אלף משכנו שלא צרשות אלף יעמידנה כנתה דפליג אמתה דקאי כוותיה ויהפוך הדרשה:

ואת המחרישה ביום.

קשה לר"ת דמנין צקוף פירקין (דף קטו). חצל וזג של ספרים ומד של פרות חייב משום צ' כלים ופירש בקונטרס¹ פרות החורשות² ומייב עליהם החבולין לפי ששושין אולכ נפש³ א"כ היאך נטל את המחרישה דקתני ומחזיר (4) הא עבר כי נפש הוא חבול (דברים כד) ועוד⁴ דאין נראה לייב אלף דוקא דומיל דריחיים ורכב שמתקנים האולכ עלמו צבלי [א] לכן מפרש ר"ת כמד פרות היינו פרות המרכסות מצנואם אגריס ר"מ נמו וי"ל דהם ספרים⁵ וזג של ספרים וזג של אגריס ר"מ והם שפורתם של ריק או לגזו צית השמיטה כדאמרין צבכות (דף כה). שדרכן היה לגזו⁶ אלף פרות החורשות לא מיקרי כלי ששושין אולכ נפש ועוד נראה לר"ת דמחרישה דהכא לאו היינו מחרישה שחורשין זה את הקרקע דנראה ללא מיקייב צהשצ העצוב אלף צבלי העשו לגוף האדם ולהנחמו⁷ ועוד דמוקי בגמ' צמחרישה דכספא ואין דרך לחרוש קרקע צמחרישה של כסף אלף נראה לר"ת דהיינו מגרדתא שמגרדין צו בני אדם צבית המרנך⁸ כדאמר צפרק צבית (צב"ט דף קמז): **עבדל ליה אימיה מגרדתא דכספא ולא צפרק מנליה האשה (כמוצו דף סח). צמחרישה דכספא פיר"ח דהיינו מגרדתא: אימא לא ינתחנה אלא בבית דין. ווא"ת מנין⁹ לדיותו אסור לצעל חוב אומרי ר"י דמדרכנו מאה דלמחר צמסמין צעל חוב נתיח נמי לא גזירה שמא יכנס צביתו: וח"סו"ר ימחירא והכי קתני.** ימיה דקאמר חוקרי מייסרסא כדי לדחות וי"ל דאין לחוש כיון שאינו מגיה כ"כ ורוב ספרים גרסי הכי קאמר:

מטה

בית דין שוטט ונטול מידו של לוח בתורת עבט, כלים וכיוצא בהן, אבל ליכנס לביתו ולמשכנו אינו רשאי. איני והתני לא ימשכנו אלא בבית דין, מכלל דבית דין משלחין וממשכנין. ודחי הכי בני מנתחין אלא ינתחנו אלא בבית דין. הנה שמוע מממשע שנוא' לא תבוא אל ביתו לטעום עבטו, איני יודע שחיישי בחזק עונד, מה תלמוד לומר בחזק תעמד והוא אשר אהר נושה בו, לרבות שלוח בית דין כלוה, וכך פירוש המקרא בחזק תעמד הויה למלוה שלא יכנס, אלא האיש שהוא שלוח בית דין עם האיש אשר אהר נושה בו והוא הלוה, ויציא אליו את העבט החוצה, הנה שלוח בית דין ותלה נכסין ומוציאין המשכונן ללמוה.